

BALATONI NOCTURNE.

Mélázó édes gondolatja bokra,
sötét fürtös feje, lágyan pihen
két karja hosszú hullámán nyugodva,
hogy a korlátra hajlik ültiben

álmos hullámos éji tó felett.
S rejtelmes áron ringó láthatáron
sejtelmes álom száll aléló szárnyon,
s csöndön s halálon leng a képzelet.

Halk csobbanó hab: im, csókol a csónak;
lágý intelem a tónak s álmodónak,
locska lehén már vágy sugall felém,

s incselgő sodra visz fürgébb habokra.
Gondolj egy csókra, fürtök méla csokra,
hullámozó szép karodnak tetején.

(Budapest.)

KÖSZEGI LÁSZLÓ.